

אור שלום

מרכז גורני ללימוד פנימי של התורה והחסידות
לאורו של האדמו"ר מקוואלין י"ט אדר"ה שנת תשס"ו

דוא"ל - <mailto:info@ohrshalom.net>

<http://www.ohrshalom.net> - באינטרנט

"נר ה' נשמת אדם" – העלון מוקדש לעילוי נשמות

שחר דוד בן נחום	פרדמ מינה בת אשר	זילברמן טליה לאה בת אברהם	גנות חן בת שלמה	ביטון מכלוף בן ברוך
שלמה סמי בן יעקב	פריד טוביה בן הרצל	לובלסקי יוסף בן אברהם	גרשון רינה בת אפרים	בן יעקב רות בת יוסף שלום
אשכנזי יעקב בן נסים	רון אהרן בן עזרא	ליברמן פולה בת יבסיי	וייס בנימין בן שמואל	בר אריאלה בת ישראל
אשכנזי סויה בת מנחם	שבתאי נידה בת זאב	פינקלשטיין רחל בת אלימלך	זילברמן אהרן בן יוסף	בראל נאוה בילה בת חיים

בס"ד כ"ט תשרי תשס"ז - שמיני עצרת – שמחת תורה -
הד"נ – חברון – 16:49
עלון מספר - 113
מוצ"ש – חברון – 17:46
שנה שנייה

מאורות הפרשה – "למנצח על השמינית"

"למנצח על השמינית מזמור לדוד" [תהילים י"ב]. כי "למנצח" הם נצ"ח מ"ל, בחינות נצח והוד, ועל מה אמר דוד המלך ע"ה "על השמינית" ולא אמר על "השמיני" ?

אלא שרמז לאדם כי ביום זה יש כוח עצום למילה, וקדושת הברית. כי המצווה השמינית שנתן הקב"ה היא ברית קודש, וכנאמר "אם לא בריתי יומם ולילה" (ירמיה) איזהו ברית שהיא נוהגת ביום ובלילה הוא אומר זו מילה (מכילתא בשלח פ"ג). ת"ר חביבין ישראל שסיבבן הקב"ה במצוות..... ובשעה שנכנס דוד לבית המרחץ וראה עצמו ערום אמר: וי לי שאעמוד ערום בלא מצוה. וכיון שנזכר במילה בבשרו נתיישרה דעתו. לאחר שיצא אמר עליה שירה, שנאמר למנצח על השמינית מזמור לדוד, על המילה שנתנה בשמיני (מנחות מ"ג:).

וכידוע, מי שנימול מתקשר בקשר האמונה (זוהר ח"ג עג:), וכמסופר "א"ל [אדריאנוס לעקילת הגר] לך ולמד תורתך ואל תמול א"ל עקילס אפילו חכם שבמלכותך וזקן בן מאה שנה אינו יכול ללמוד תורתך אם אינו מל שכן כתוב מגיד דבריו ליעקב (כיעקב) חקיו ומשפטיו לישראל לא עשה כן לכל גוי ולמי לבני ישראל (שמו"ר ל ט).

ושאל אגריפס המלך את רבי אליעזר הגדול אמר לו ואם חביבה מילה לפני הקב"ה למה לא כתובה במתן תורה עם עשרת הדברות הרי הזהיר על עבודה זרה, אבל על המילה לא הזהיר? אמר לו רבי אליעזר אתה אמרת שאתה יודע לקרות בתורה והרי אין אתה יודע אמר לו טול והסתכל, שעד שלא נתן הקב"ה את התורה נתן להם את המילה. ומנין שנאמר בחודש השלישי וגו' ושמתם את בריתי ברית מילה [מכאן משמע שחיוב מצות מילה עיקרה מסיני].

ומצינו נאמר "והיתה בריתי בבשרכם (בראשית) זו ברית מילה לברית עולם זו ברית פה שהוא התלמוד (במדרש החפץ) ובמכילתא (שמות ל יז) תלמוד תורה הוא אחד מהדברים שנקראו ברית שנאמר כי על "פי" הדברים האלה כרתי אתך ברית".

ובפרט ששמחת תורה מתקשרת לשבת קודש – "ויכלו השמים והארץ וכל צבאם" [בראשית] אשר השבת היא השביעית, "כל השביעיות חביבים" ושמחת התורה "על השמינית" שהיא מצוות המילה שעל ידה יש את הכוח להתקשר בקשר של נצ"ח והו"ד אל היסוד, "אם לא בריתי יומם ולילה" שזה קיום העולם כולו.

וכאשר איש הישראלי שמח בשמחתה של התורה ובכל יכולתו מרקד עמה ושר ושמח בקדושתה, הרי בכך מגביה הוא את עצמו ואת הסובבים אותו מקרקע עולם, בחינת "ארץ" שהיא "מלכות" – תורה שבעל פה קרינן ליה" באופן של קביעות, ולא כמצוות הסוכה שכל ענינה היא "ארעי".

ומדברנו זה יובן דברי חז"ל "משל למלך בשר ודם שאמר לעבדיו עשו לי סעודה גדולה ליום אחרון, אמר לאוהבו עשה לי סעודה קטנה כדי שאהנה ממך". (סוכה נה). כי קשה לקב"ה פרידת אהוביו ממנו, כמלך הזה, על כן מעכב הוא אותם אצלו. והנה נשאל, סוף כל סוף הרי נפרד בסיומו של יום?

אלא, שהקב"ה אומר לאדם, אל תפרד ממני אלא קשור עצמך אל המידה השמינית, בחינת "שמיני עצרת" היא ברית קודש ושמירת הלשון, כל ימות השנה ואע"פ שמצד הטבע ישנתו הזמנים תהיה קשור ואחוז בקדוש ב"ה יתברך שמו ויתעלה.

והוא שסדרו לנו רז"ל לקרוא ביום זה "וזאת הברכה" ו"בראשית" – בהיות הברכה הגדולה מכולם "אשר בך משה איש האלהים את בני ישראל" שתמיד ובכל זמן כשישמרו את המצווה השמינית, בחינת "עצרת" מלשון עצור ועזוב ויטהרו עצמם בברית המילה וברית הלשון, יוכלו תמיד לחזור ולהתחדש כ"בראשית" מאור אין סוף בהוב"ש.

מאורות הדרש - גמרה של תורה – הרב מרדכי אליהו שליט"א

בשולחן ערוך (תרס"ט) נאמר שקוראים ליום הזה שמחת תורה לפי ששמחים ועושים בו סעודה לגמרה של תורה. והמקור לכך מובא בכה"ח ממדרש קהלת רבה "אמר רבי יצחק מכיון שעושים סעודה לגמרה של תורה". וכן בגמרא בשבת אמר אביי "עבדינא יומא טבא לרבנן".

וגאון עוזנו ותפארתנו רבנו יוסף חיים זיע"א כתב (בא"ח וזאת הברכה) שמצוה לשמוח לכבוד התורה וזו מצוה גדולה ביותר, וכן האר"י ז"ל שיבח על המנהג של שמחת התורה וההקפות של ספר התורה.

שמחה זו בסיום של מצוה מצינו במקדש, שהרי אמרו חז"ל שאחד הטעמים לשמחת חמשה-עשר באב הוא שגמרו לכרות עצי המערכה.

אך יש לשאול, מדוע השמחה גדולה בסוף עשיית המצוה ולא בתחילתה?

חכמי המוסר הסבירו, שקבלת התורה היתה בתחילה בכפיה "כפה עליהם הר כגיגית", אבל לאחר שסיימו בני ישראל ללמוד ולקרוא בתורה הקדושה, ראו שדבריה נחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים, ואז עשו שמחה לגמרה של תורה.

ויש המסבירים שעניין שמחת תורה הוא שהתורה שמחה בזמן שלומדים בה, הוגים בה ומקיימים את מצוותיה והנהגותיה. התורה שמחה כשעם ישראל משתמש בה ולא כאשר היא מונחת בקרן זזית, כאבן שאין לה הופכין.

כשעם ישראל מסיים את לימוד התורה, יודע עכשיו את המצוות ומקיימן, שמחה התורה בריבוי בני ישראל המקיימים את מצוותיה. ועם ישראל שמח בשמחתה של תורה. זאת ועוד, כשאדם רוצה ללמוד תורה היצר הרע מפריע לו, מעכב בעדו, כי הוא יודע שכאשר אדם לומד תורה אין לו, ליצר הרע, מקום בקרבנו. ועל שמחת הנצחון על היצר אנו שמחים.

כשזוכים לסיים מסכת, להשלים את תורת אלוקינו, יש לנו כח להלחם ביצר הרע. והנה כתוב בזוהר הקדוש שלמרות החתימה ביום הכיפורים, עדיין הפתקאות נמסרות בהושענא רבה. ועוד כתוב בזוהר הקדוש שעדיין נותנין לו לאדם עשרים וארבע שעות נוספות עד יום שמיני עצרת. וביום שמיני עצרת, הוא יום המיוחד לעם ישראל ועליו אמר הקב"ה הביאו לי פר אחד כדי לשמוח בו בשמחת בני, ואז אנו מרגישים שאנו אהובים לפני המקום ומאחר שבטוחים אנו עתה שנחתמנו לטובה ולברכה אם חזרנו בתשובה, לפיכך גדולה שמחתנו בגמרה של תורה.

וכותב רבינו הבא"ח שאפילו גדול לא יתבייש אלא ירקוד וימחא כף. ואף שמן הדין אסור לעשות כן בשבת וביו"ט - לצורך מצוה גדולה כזאת מותר.

ומעתה, התורה שמחה ואנו שושבניה שמחים וכיון שיום זה מבטא את שמחתנו בהקב"ה, לפיכך, מצוה להרבות מאוד בשמחה בבחינת וגילו ברעדה.

יהי רצון שנזכה לשמוח בשמחתה של תורה השמחה בבניה.

הַשְׂמִיחַ הַשְּׂמִיחַ אֶת הַשְּׂמִיחַ כִּי יִשְׂמַח בְּיָמֵינוּ בְּכָל יוֹם וְאִישׁ בְּבֵית גִּבּוֹר מִקֹּלֵךְ בְּנֵי 400 כְּשֶׁנָּה 21:30 הַצִּיּוֹר מִלְּפָנֶיךָ